

Syötävä nousee pellosta

Opiston yhdessä puolisonsa Lasse Nordlundin kanssa ideoinut Maria Dorff valmisteli kevätkylvöjä kotikasvimaal-
aan opistoalueen naapurissa. Mukana tytär Aamu, 12.

Omavaraisuus: Valtimolaiselle Rasimäen kylälle tulee Suomen ensimmäinen omavaraopisto. Opetuksen on tarkoitus alkaa ensi vuonna. **B6-11**

Matinea

Omavaraisuus

Kun öljy loppuu, tulee hiki tulee hiki

Valtimon Rasimäkeen rakennetaan omavaraopistoa, jossa ihmiskeho on työnteen ainoa moottori.

Valtimo
Teksti: Taru Väänänen
Kuvat: Juha Inkinen

Metsäautotietä vastaan astellee mies kottikärryjen kanssa. **Lasse Nordlund**, 54, pysähtyy ja asettaa kätensä lipaksi auringon eteen.

Tulijoille osoitettu hymy ulottuu silmiin asti. Mies ei vaikuta kuormittuneelta, vaikka hänen selkänsä takana oleva työmaa on pahasti keskeneräinen.

Kolmen hehtaarin kokoiselle maapalaselle on rakentamassa Suomen ensimmäinen omavaraopisto. Siellä ihmisiä opetetaan elämään maailmassa, jossa öljyä, kivihiiltä ja muita fossiilisia polttoaineita ei ole.

Ilisenäisesti omalla työllä, ilman ainoatakaan moottorikäyttöistä konetta.

Pärjääkö nykyihminen niin?

Kylvämällä ja korjaamalla sen, mitä suuhunsa laittaa. Keräämällä sienet ja marjat. Kehräämällä langat, kutomalla kankaat ja ompelemalla vaatteet. Punomalla köydet ja parkitseamalla nahat. Muun muassa näitä asioita opistossa aiotaan opettaa.

Lasse Nordlund on omalla esimerkillään näyttänyt, että pärjää.

Hän on elänyt Valtimolla omavaraisaloudessa vuodesta 1992 lähtien, ensin yksin, sitten perheenä. Yhden hengen taloudessa irtautuminen rahasta onnistui lähes kokonaan. Rahaa kului vuodessa vähimmillään 30–50 euroa.

Se on saavutus ihmiseltä, joka sanoo tullessaan täysin urbaaneista oloista, erottamatta kuusta männystä.

Miehen elämäntarina on poikkeava ja omalaatuinen. Siihen palaamme myöhemmin, sillä näkökentässä on opiston varsinainen primus motor, Nordlundin puoliso **Maria Dorff**.

Hän vetää kuokan tapaisella vakoja perheen talon kasvimaalla. Maassa on jo syksyllä kylvettyä palsternakkaa, tulossa on vielä ainakin porkkanaa, härkäpapuja ja kurkkua.

Syötävää kasvaa omalle nelihenkiselle perheelle ja opiskelijoille, joista ensimmäisten on määrä saapua Valtimon Rasimäen kylään ensi vuonna.

Dorff pyyhkää hionneita hius-suortuvia ohimoltaan ja lupautuu

näyttämään, mistä opistossa oikein on kyse.

Palaamme tien toiselle puolelle, kärkytön alkuun.

Ensimmäisenä vasemmalla on opiston ruoantuotannon keskus, kasvimaat. Sieltä täältä törröttää juuria, itsepintainen tervaskantokivi.

Pellolla kasvoi viime vuonna jo perunaa, ja ohessa koeviljellään erilaisia kasveja. Kasvimaan kulmassa sieraimiin käy rouhea lampaan aromi. Turpeen päällä on kerros Nurmeksesta saatua suomenlampaan viljoja. Villat toimivat istutusalustana, lannoitteena ja tulppana rikkaruohojen leviämiseksi. Dorff selittää.

Hän kovertaa pehmeän maton

Kevään kiireisimmät viikot. Perheelle riittää kaksi pitkää riviä porkkanaa, talkoiden ja opiston varaksi laitetaan neljä. Maria Dorff kaavailee perheen talon kasvimaalla. Kasvimaassa on myös muun muassa härkäpapua.

sisään kolon. Siinä kasvaa tulevana kesänä mansikantaimi.

Kasvimaata on talkootyön tulos, kuten koko opistoalue. Ensimmäiset talkoot pidettiin vuosi sitten keväällä, ja niihin on osallistunut kerralla jopa nelisenkymmentä ihmistä eri puolilta maata. Sana on levinnyt sosiaalisen median ja puskaradion kautta.

Rakenteilla olevasta huussista kuuluu tasaista naputusta. Suuren hirsisen kehikon luona on hiljaisempaa. Paltamosta siirretystä talosta on määrä tulla väentupa, opistolaisten kokoontumispaikka, jossa voi esimerkiksi kutoa kangasta ja ladata puhelinta. Virta tulee aurinkopaneeleista. Nordlund ja Dorff ajattelivat, että

väentupa on pystyssä nopeasti. Niin ei kuitenkaan ole käynyt, sillä kehikko oli oletettua huonommalla kunnossa. Alimpiä hirsii on pitänyt vaihtaa ja paikata, mikä tekee työstä hidasta.

Usein käy niin, yksi ongelma johtaa toiseen.

Väentuvan viivästyminen on laittanut talouden tiukemmalle. Opisto on saanut Väara-Karjalan Leaderiltä 35 500 euron hanketuen, ja tälle vuodelle oli tarkoitus hakea uutta rahoitusta entisen jatkoksi. Koska sovittu projekti ei ole valmistunut, entistä rahaa piti venyttää kuukaudelle vuodelle.

Tästä syystä opistoalueen työt tehdään pääosin mittavilla talkoil-

la. Hankerahoilla pystytään maksamaan ruokatarpeet, materiaaleja sekä jonkin verran matkakorvauksia. Työt etenevät kunkin joukon taitojen mukaan.

Tällä kertaa mukana on toistakymmentä talkoolaista.

Väentuvalla nousee loivaan rinneeseen, jossa ihmisiä alkaa tulla vastaan. Halkokatosken puupino on hyvällä alulla, ja lisää tuulenskaato- ja rahdetaan metsästä pätkittäviksi.

Työkalut ovat lahjoitustavaraa ja vaihtelevassa kunnossa, mutta talkoolaisten mukana on tullut hyvin puuhun purevia, uusia sahoja.

Päivi-Saarai Korhonen, 36, ottaa pukin päällä puusta mitan ja tarttuu kaarisahaan. Rautavaaralla asu-

va Korhonen on tullut talkoilemaan yhdessä ystävänsä **Hanna Parviainen**, 40, kanssa aamulla.

Omavarainen ajattelu ei lopulta ole kovin kaukaista historiaa.

Ei ole pitkä aika siitä, kun taloissa oli suuret puutarhat, porkkanaviljelmät ja marjapuskat. Kellareissa perunaläärit ja mehupullot. Osassa on vieläkin. Korhonen ja Parviainen haluavat hekin tehdä itse, ainakin osan.

Kokonaan en voisi omavaraiseksi ryhtyä, MS-tauti rajoittaa. Sairaudeksi takia haluaisin pystyä tuottamaan itselleni puhtaasta ruokaa, Parviainen pohtii.

Jatkuu seuraavalla sivulla >>

Matinea

Jokin yhteinen lanka ihmisten

Jokin yhteinen lanka ihmisten välille täällä löytyy, kuvailee yhdessä Päivi-Saarai Korhosen kanssa talkoisiin tullut Hanna Parviainen (takana).

Perheen esikoinen, Aamu, 12, näyttää tien lähteelle. Sieltä kannetaan juomavesi.

Aloin laihtua ja olo oli tosi ankea koko ajan.

Maria Dorff

Puutyömaan vetovastuun ottanut nainen kysäisee, onko kellaän puunkaatokokemusta. Kolme puuta kasvaa liian lähellä puuvajaa.

– Onhan noita tullut kaadettua, metsästä paikalle osuva mies ilmoittaa.

Kaadettava koivu on hontelo, ehkä viisimetrinen. Puuhun yritetään alkuun tyhällä kirveellä. Ei onnistu. Sahaaminen ei johda mihinkään.

– On tullut kaadettua moottorisahalla, mies puhaltellee.

Avuksi otetaan vanha konsti. Juurineen kaataminen. Tarvitaan lapiota, ja juuret paljastuvat maasta. Sitten aletaan pilkkoa. Kun puu lopulta narulla vetämällä ja työntämällä kaatuu, sen voima vetää kannon ylös maasta.

Metsätöissä hevonen oli aikoinaan verraton kumppani, konettakin luotettavampi. Omavarapisteissä ei kauramoottoreita kuitenkaan aiota käyttää.

Hevosienkin pitää syödä, ja ruoan hankintaan käytetty aika vetää kokonaistyön tuloksen helposti miinuksien puolelle, perustelee Nordlund. Hevosien pito omavaraisaloudessa on hänen mielestään riskialtista, sillä eläin voi sairastua. Muitakaan eläimiä opiston vastuulle ei ole tarkoitus hankkia.

Lihavoinen käyttäjien otsilla alkaa hiki helmeillä.

Puunkaatoa vastaava haluaa mieltä seuraavaa siirtoa rauhassa ja komentaa talkoolaiset välipalalle, joka kateetaan rakenteilla olevaan käymälään.

Korissa on porkkanoita ja luomuo-
menoita, kaupasta haettuja. Talkoo-
viikkojen ruokatalous pyörii osto- ja
lahjoitustavaralla, sillä isäntäparin
sato ei riitä isoihin muonituksiin.
Kuten Nordlund nykyisen elämän-
tilanteen tiivistää: Mitä enemmän
omavarapisteä, sitä vähemmän oma-
varaisuutta.

Sara, 31, laskee työkalut käsistään
ja alkaa kertoa taukotarinaa.

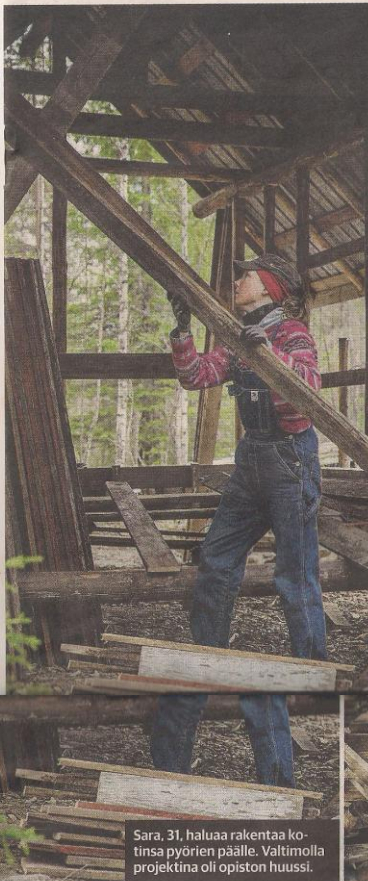
Hän on entinen maatilallinen ja
hevosten omistaja. Tila meni myyn-
tiin, samoin yhtä vaille kaikki hevosia.
Velkaa jäi reilusti, mutta muutamia
viikkoja sitten hän hankki pienen
metsäpalstan Etelä-Savosta. Alku-
vuoden hän on nukkunut kaverin
olohuoneen lattialla. Tavarat – joista
suuresta osasta pitäisi luopua – ovat
varastoituna mikä minnekin.

Sara kutsuu itseään entiseksi mate-
rialistiksi, jonka uusi elämä on alkanut
vauhdilla.

Hän osallistui Valtimolla talkoiden
alla pidetyille hirvenveiston kursseille.
Matka jatkuu Keuruun ekokylään.
Vastaava yhteisöperiaattella toimi-
via kylä on Suomessa viitisentoista,
lähin Kuopion Riistavedellä.

Kulkurin elämänsä Sara rahoittaa
töillä isossa varastoalan yrityksessä.
Suunnitelma on olla puolet vuodes-
töissä, toinen puolikas harjoitella
uutta elämäntapaa. Siihen kuuluu
omavaraisuuden opettelua. Ostama-
leen tilalle hän kaavaillee tekevänsä
metsäpuutarhan.

Kotinsa Sara haluaa rakentaa pyö-
rien päälle. Yksinkertaisessa möks-

Sara, 31, haluaa rakentaa kotinsa pyörien päälle. Valtimolla projektina oli opiston huussi.

Lampaanvillan lannoittava vaikutus pellossa kestää 3-4 vuotta, Maria Dorff (oik.) kertoo. Hanna Oksanen, 32, tuli talkoisiin matkailualan sesonki- töistä Rovaniemeltä.

Tämän kesän tavoitteena on saada kokoonmistilana toimivan väentuvan runko valmiiksi ovineen ja ikkunoihin, Lasse Nordlund kertoo. Keittokatos ruoan valmistukseen tulee erikseen.

sä olisi nukkumistila, kompostivessa ja kantovesi.

Haluun elää synergiassa ympäristön kanssa enkä olla niin kiinni markkinoissa. Antaa tälle luomakunnalle enemmän kuin ottaa, hän perustelee.

Hän myöntää, että tavaroista on vaikea luopua. Se on tutkittu asia. Aivotutkijat ovat todenneet, että luopuminen aiheuttaa ihmisen aivoissa suuremman reaktion kuin jonkin uuden asian saaminen. Ihminen toimii kuin entsaalkojen metsästäjä, haalii varastoja.

Korkokenkiä on vähintään viisikymmentä paria, Sara laskee. Pieni takaportti on auki.

Jos kaksi paria jättäisin. Saattaa- han niitä joskus tarvita.

Sekametsäisen rinteen päällä seisoo kelloilta. Sellaisissa opistolaiset yöyvät kuuden kuukauden mittaisen lukukauden ajan.

Opiskelu alkaa kasvukauden kynnyksellä toukokuussa, joten kaminalämmitteissä teltassa kylä tarkenee. Silti Dorff ja Nordlund haluavat rakentaa alueelle pieniä yhden hengen mökkejä asumista ja yöpymistä varten.

Elämä on sosiaalisesti tiivistä, ja jatkuva yhteisasuminen voi olla joillekin jo liikaa, he arvelevat.

Talkoolaiset yöyvät kuka missäkin, teltassa ja asuntoautossa, osa viiden kilometrin päässä sijaitsevassa Rumolassa, joka on opistoyhdistyksen nimiin hankittu entinen maatil.

Nordlundin ja Dorffin koti, vanha hirstalo opistoalueen naapurissa

täyttyy talkoissa siskonpedeistä. Talon pihalla on vellikello, jonka kalahdukset kuuluvat työmaalle asti.

Louasketiössä on tuoreita herneitä ja porkkanoita. Härkäpaju-juuresleivän päällä on voita ja kulhossa kananmunia.

– S-market on antanut lahjoituksia. Munia tuli kerralla kolme banaani-laatikollista, kertoo keittövastaava.

Hän on lähdössä illalla pois, eikä seuraajaksi ole tungosta. Ruoat pitää laittaa puuhellalla, vedet kantaa sisälle.

Talon, kuten koko tulevan opisto- alueen juomavesi on peräisin tilan mailla olevasta kahdesta lähteestä. Käyttövedeksi kerätään sadevettä tynnyreihin.

Omavaraisuuden idea on, että ihminen tuottaa vain sen verran kuin omalla työllään kykenee. Kaikki energia on sidottu käsityöhön.

Se on työlästä. Kaiken tekemistä alusta alkaen.

Lasse Nordlundin mielestä se on tulevaisuuden kannalta ainoa ihmistä ja luontoa kunnioittava vaihtoehto. Vielä 1990-luvun alussa hän uskoi, että suunnanmuutos on mahdollinen.

Enää hän ei usko.

– Ihminen on luontonsa vanki. Ei kykene ohjaamaan isoja kokonaisuuksia.

Jos kaikki eläisivät kuten suomalaiset, maapaloja tarvittaisiin lähes neljä, laskee WWF. Eniten luonnonvaroja kuluttavat energian- ja ruoantuotanto sekä liikenne.

Globaalisti ylikulutuksesta kärsivät eniten köyhimmät alueet. Metsäal-

”

Olihan Titanin kannella orkesteri.

Lasse Nordlund

et pienenevät ja maaperä köyhtyy, mikä johtaa ruoka- ja vesipulaan. Kamppailu elämisen resursseista kiihtyy.

Tässä tullaan Nordlundin ajattelun ytimeen. Kun ihminen tuottaa ruokansa ja muut hyödykkeensä itse, hän ei ole riippuvainen muista. Näin hänellä on vähemmän tarvetta ajautua sotajalalle toisten ihmisten kanssa.

Erakkona eläviä survivalisteja Nordlund ei halua kouluttaa vaan tähdentää, että toiminnalla on vahva sosiaalinen pyrkimys. Ihmiset oppivat suorittamaan töistään mutta myös olemaan yhdessä. Viihtymään.

– Olihan Titanin kannella orkesteri.

Hän ja Dorff arvelevat, että tuleva opistolainen on isosta kaupungista tuleva 20–40-vuotias, todennäköisesti nainen. Näin on Ruotsin Skattungbyssä, missä toimii lähin vastaava opisto.

Talkoolaisen mukana tullut Silra-koiria ei voi vastustaa lehmänrasvaa. Riekkale jauhautuu nopeasti koiran suussa.

Lähitilalta lähti viimeinen lehmä, ottivat siitä kaiken itselleen. Olisin tehnyt rasvasta saippuaa, mutta ei tässä mitenkään enntä, Dorff sanoo ja lähtee hakemaan kasvimaalle lisää huussikompostia.

Perheen kuopus Justus, 5, käy kahden päivänä viikossa hoidossa. Poika sinkoilee energisenä kasvimaalle ja takaisin omille reiteilleen. Hanna Parviainen nauraa äidin ja pojan sananvaihdolle.

– Äitinsä huusi, että tuo perunakuokka. Justus siihen, että ai perunavuokaa? Joko on ruokaa?

Ekoyhteisössä elänyt Dorff ajatteli nuorempana, ettei ydinperhe ole hänen juttunsa. Toisin kävi, kun hän päätti tehdä 2000-luvun alkupuolella käsityöoppettajan opintoihinsa liittyvän tutkimuksen Valtimolle asettuneesta Nordlundista. Jyväskylästä kotoisin oleva Dorff oli kuullut miehestä, joka kasvattelee pelavaa ja kehittää vaatteisiinsa käyttämänsä langan itse tehdyillä rullilla.

Parin esikoinen Aamu syntyi vuonna 2006. Justus kahdeksan vuotta myöhemmin.

Yhteiselämän ensimmäisinä kuukausina Dorff yritti pärjätä samalla kaavalla kuin miehensä. Hän söi lantusta, perunasta, herneistä ja sienistä tehtyä keittoa.

Se oli hyvää, mutta kehon tarvitsemaa rasvaa ei tullut oikein mistään.

– Aloin laihtua ja olo oli tosi ankea koko ajan. Kolmen kuukauden jälkeen tulinne siihen tulokseen, ettei niin voi jatkua. Ero tulee, hän muistelee.

Kompromissina hesopivat, että Dorff ostaa talouteen itse sen, mitä tarvitsee. Hän alkoi ostaa muun muassa voita.

Nykyään perhe tulee toimeen noin viidellä tuhannella eurolla vuodessa. He ostavat osan ruoasta sekä bussilippuja, käyvät kirpputorilla ja ravintolassakin.

Rahan Dorff tekee talvikaudella valmistamalla huopatosuja. Niitä menee hyvin varsinkin Etelä-Suomeen.

Jatkuu seuraavalla sivulla >>

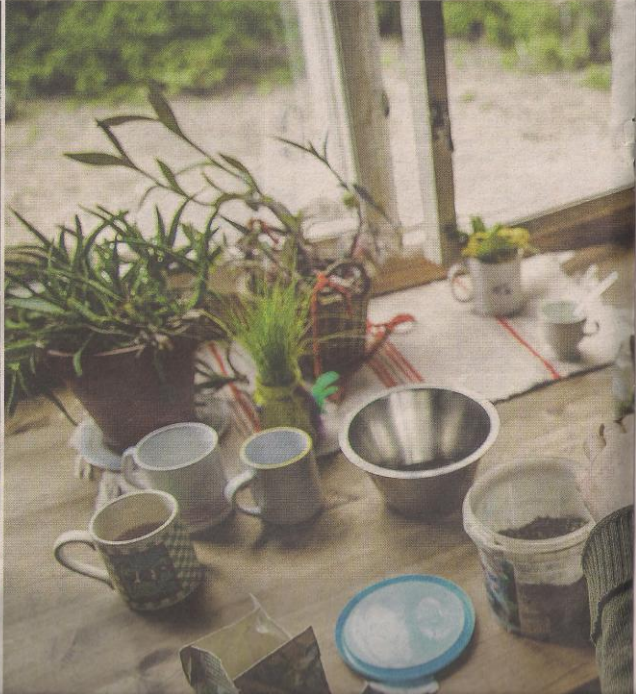
Matinea

Talkootöitä on päivässä kuusi tuntia.

Työkalut ovat lahjoitustavaraa ja talkoolaisten tuomia. Lahjoituksena on tullut myös muun muassa käytettyä polkupyörää.

Luontaistaloudessa ei kannata pitää eläimiä. Ne sitovat ja pakottavat työrytmin säännölliseksi, Lasse Nordlund sanoo. Viljelemällä pystyy hänen mukaansa hankkimaan enemmän ravintoenergiaa. Talossa on hyvät varastot porkkanansiemeniä.

Aikaa käsitöille on, sillä perheen elämä on talvisin hyvin erilaista kuin kesällä. Kolmen kilometrin päässä on Kajaanintie, josta kulkee bussi kirkonkylälle. Käynti parin kolmen viikon välein riittää Dorfille hyvin.

– Ei meillä vieraitakaan juuri käy. Laskin, että viime talvena kävi yksi. Yksinolo on varsinkin Lasselle tärkeä asia.

Koulutaksin kotiin tuoma Aamu, 12, pitää talkoista vaikka joutuinkin luovuttamaan huoneensa majoitustilaksi. On ihmisiä, jotka iltaisin pelaavat Menolippua, Alfapetia ja Afrikan tälteä.

Illalliselle kerääntyy toistakymmentä henkeä. Yksi on sitä mieltä, että Nordlundin ja Dorffin edustama elämätyyli on ainoa realistinen vaihtoehto selvityä, toinen on lähtenyt mukaan hetken mielijohteesta. Kolmas on huolissaan hömöitäisten vähenemisestä metsissä.

Illallisen jälkeen on ohjelmaa, kuten aina. Hirsikursilla oli mukana oikea jazzpianisti, kuului soitaneen kuin **Iiro Rantala**.

Tällä kertaa oululainen il-talan ammattilainen, punk-yhtyeessä soittava **Otso Kassinen**, 37, on luvannut soittaa urkuharmonia. Ensimmäiset sävelet kuuluvat yläkertaan, mis-

sä Nordlund nojaa seinään teemuki kädessään.

Joskus hän ihmettelee itsekin, miten on nyt tässä.

Kuopuksessaan Justuksessa hän näkee paljon samaa kuin itsessään. Tahtoa, jota vastaan ei pysty toimimaan.

Suomenruotsalaisen isän ja saksalaisen äidin poika tiesi lapsena paljon tietokoneista ja oli lähes pakkomielleisen kiinnostunut fyysikasta ja luonnontieteistä.

Perhe oli muuttanut Suomesta Saksaan vuonna 1972. Lukiolaisena ympärillä oli poliittisesti aktiivinen kaveripiiri, jossa keskusteltiin ja juhlittiin.

Moraaliset pohdinnat ohittivat ajatukset urasta.

Nordlund ei halunnut kestämatömällä tavalla elävän yhteiskunnan osaksi vaan sen ulkopuolelle.

Vuonna 1990 Nordlund lastasi polkupyörän peräkärryn täyteen tavaroita ja polki Saksasta Suomeen.

Hän opetteli suomen kielen uudelleen ja kiersi renkinä maatiiloilla. Valtimon Rasimäestä löytyi lopulta vanha maapaikka metsineen, jonka Nordlund osti yhdessä vanhempiensa kanssa.

Vuosisbudjetti 30–50 euroa tuli sukulaisilta joului- ja syntymäpä-

Haluaisin pystyä tuottamaan itseleni puhdasta ruokaa.

Hanna Parvainen

välahjoina. Niillä Nordlund osti polkupyörän renkaita ja kävi terveyskeskuksessa, herkutteli joskus letuilla.

Tilaan kuuluvassa talossa asuu nyt koko perhe. Nordlundin äiti on rakennuttanut vierheen oman talonsa, jossa viettää lähinnä kesä.

Matkan varrelle on mahtunut ristiriitoja elämäntapojen välillä. Vältit ovat tasoittuneet, mutta Nordlund ja Dorff ovat jo vuosia halunnut asettua lopullisesti omilleen. Opistoalueen vierheen valmistuu Nordlundin käsien veistämä pieni hirsitalo. Siihen on tarkoitus päästä muuttamaan vielä tulevana kesänä.

Itä-Suomessa on tilaa kokeiluille ja puhellaat ihmiset, Nordlund ajatteli aikoinaan luottavaisena eikä ollut väärässä. Häntä on kylällä ihmetelty ja pidetty kapinallisena, askeettisena ortodoksimunkkinakin. Osa Rasimäen kyläläisistä halusi lahjoittaa tälle vaatteita, koska piti miestä köyhänä.

Vanhassa evakkokylässä on totuttu ihmisten vaihtumiseen, Nordlund arvelee.

– Minulla on aina ollut tunne, että kuulun tänne.

Vaikka Nordlund ei äänestä vaaleissa eikä käytä älypuhelin, ei hän opistonkaan vuoksi enää voisi elää

yhteiskunnan ulkopuolella. Ei edes halua.

Hän puhuu valmiistaan avoimesti. Perheen elämäntyyli on ollut esillä viime vuosina niin *Helsingin Sanomissa* kuin *Suomen Kuvalehdessäkin*. Jotkut julkisuuteen nousseet asiat tosin huvittavat ja turhauttavatkin.

– Aina vain rahkasammal, ja onko Lassella jo uusi nastahammas. Ja se lanttu... mies pyörittelee päätään.

Omaraisen talouden huussissa takapuoli pyyhkiään rahkasammaleeseen. Maatua tuotos on kasvimaalle laitettavassa kunnossa kahdessa vuodessa.

Nordlundin kulmahammas on katkennut, eikä uutta ole näköpiirissä. Lanttua Nordlundin korjasi omavaraisuuden kiivaimpina vuosina 300 kilo vuodessa. Lajiketta on ollut jopa siemenvalityksessä Lassen lanttu -nimellä.

Osassa juttujen kommenttiketjuja perheen valintoja on arvosteltu raskaasti. Myös opistosta on kuultu kriittisiä äänenpainoja. Sitä on pidetty todellisuuspakoisena leikinä ja ihmetely, miksei opinto-ohjelmaan kuulu riistan metsästys.

– Minusta se ei ole relevantti elannonhankintamuoto. Tästä olen kuullut jopa hyökkäviä puheenvuoroja varsinkin Itä-Suomesta.

Sadevesi menee käyttövedeksi. Keruutyynyt ovat Terrafamen karvokselta.

Perheen talossa on sähköt, mutta tiskit tiskataan keittiön lattialla.

Kalastusta opiskelijoiden on tarkoitus opetella.

Omavaraisen elämän raskain työ on lopulta ollut korvien välissä. Kun paine työntekoon ei tule ulkopuolelta, siihen on löydettävä motivoivaa sisältä. Kaiken lisäksi Nordlund haluaa pysytellä hyvällä tuulella. Hänellä on siihen hyvät syyt.

– Olen nähnyt, että moni jaksaa elämäntapaa vain joitakin vuosia. Sitten ollaan niin uupunut, että perheet hajoavat. Tuttavapiirissä on ollut itsemurhlakin.

Ihminen on luontonsa vanki.

Lasse Nordlund

Omavaraopisto

Aloittaa ensi vuonna

- Taustalla yhdistys Omavara ry. Toimii osana Paltamossa sijaitsevan Kainuun Opiston kurssitarjontaa.
- Aloittaa keväällä 2020 muutaman kuukauden pituisilla kursseilla. Täyspitkä kuuden kuukauden kurssi 2021.
- Opistoon otetaan 15–20 opiskelijaa. Ensimmäinen haku on syksyllä 2019.
- Kurssilla käydään läpi viljelykierto. Lisäksi opitaan mm.

marjojen ja sienten keruuta, ruoan säilöntää sekä käsittöitä, kuten kehräämistä, huovutusta ja nahnan käsittelyä. Ohjelmassa on myös hirrenveistoa, puu- ja savitöitä sekä metallitöitä ja työkalujen kunnostusta. Tarkoitus on opiskella myös itsehoitoa kasveilla.

■ Suurin osa ruoasta on opiston itse tuottamaa. Kalastusta opetetaan erillisenä jaksona Kainuun Opistossa.

Ilmastoahdistusta hän kiistää potevansa.

– Olen käynyt ne asiat jo läpi. Olen kuulemma stoalainen huumori. Maailma pelastuu, jos pelastuu.

Alakerrassa Dorff on kumonnut härkäpavut Iikoomaan kattilaan. Nordlund ottaa Orso Kassiselta soitovuoron. Lapin kesä väreilee nokahuilulla.

Yksi ringissä istujista haaveilee Santiago de Compostelan reitin kulkemisesta. Konttoritöissä tylsistyvä mies haluaisi suunnan elämälleen.

Tulee puheeksi Nordlundin ainoa lentomatka. Hän lähti parikymppisenä nuorena miehenä töihin Hongkongiin, missä vastaan tuli niin yletöntä rikkautta kuin äärimmäistä köyhyyttäkin. Se oli syysäys kohti valittua elämäntapaa, hän sanoo.

Sen jälkeen ei ole tarvinnut matkustella.

– Lähelläkin niin paljon kaikkea mielenkiintoista.

Aamiaiselä on tarjolla perinteistä pannukalvia. Kahvinpajuja ei näillä sailoilla tosin viljeltäisi.

Vaihtoehdoksi käy paahdetusta viljasta tehty kahvi, Nordlund suosittelee. Saksassa sitä sanotaan lastenkahviksi.

– Viljaa, voitokanjuuria, lanttua...

Se on oikeastaan sama, mitä siihen paahtaa. Lähes kaikki käy.

Aamupuuron jälkeen Nordlund tutki keittiönpöydän ääressä porkkanansiemeniä. Niitä on muutamissa kermitöppöissä, kaikki eri vuofoisia.

– Mitä suurempi geneettinen diversiteetti, sen parempi. Se tuo elinvoimaa, sillä vuodet ovat keskenään erilaisia ja ääri-ilmiöt koettelevat, hän selvittää.

Urbaani ummikko aloitti omavaraistaloutensa kokeilemalla. On helppo huomata, että kokeellunhalu on tallella. Peltoon menee kolmen eri vuosikerran siemeniä.

Talossa on myös tietokone. Nordlundin haave on pienimuotoinen metsäylioipisto. Siellä tehtäisiin ruohonjuuritason perustutkimusta. Laskettaisiin esimerkiksi siitä, kuinka paljon jokin rakenne kestää painoa.

– Lasse. Meidän kyvöt kärsivät, jouduttaa Dorff puolisooan lempeästi.

Ennen hengenravintoa on hoidettava tarvehierarkian alimmat portaat kuntoon. Saatava syötävää peltoon.

Karjalainen.fi

Miltä opistoalue näyttää? Kuinka Lasse Nordlund säilöo marjat ilman sokeria? Katsoo videot ja lisää kuvia verkosta.